

Annemin Annesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Eylül 2025

Düş kovaladım asker adımlarında sihirli dünyanın kereveti idi çıktığım ve göğsümde devasa bir şarapnel parçası.

Iraktı gün geceye.

Izbandut idi gölgeler.

Zaafılarımı sıkıştırdım bir zarfa ve atacağım zarfı ruhumla mühürledim.

Iskartaya çıkmış gecenin uleması...

Haşmetli göğün kayıp tanrısı iken de ölü kuşlar müzmin yalnızlığı tokatlayıp renkleri sağdım bir düş gibi aşk gibi içine düşülesi o devasa kuyu mücbir sebeplerden aşık olduğum ve o tek münferit hecede kaybolduğumun ertesi kendimdi bulup bulacağım.

Kasvetli hava dağılmıştı.

Rugan ayakkabıların esaretinde içine tıktığım ayaklarımdan ve ayak parmaklarımdan kalan neydi sahi geride?

Ve kovaladığım düşleri ama yetmedi...

Kovalandığım yollarda içine doldurduğum barut idi belki de ve her kovada isli yüzümden kalan geride ve işte serpilip büyüdüğüm bir düş ambarı mademki aç tavuktum mademki uyutulmuş bir zenne idim mademki taşı gediğine koyan anonim fıkralardan alıp da dersimi düşmüştüm yollara.

Mukaddes olan ne ise içimde...

Muteber yoldaşım kalemdaşım ve ülküm ve ülkem ve işte insanlığın yolunda çift dikiş okuyanlara nazireler sunduğum ve hicvettiğim o devasa tekke.

Tektim.

Münferit bir açılım.

Toktum.

Ölüden bozma yeni doğan.

Cenin hücrelerinde hayallerimin ve annemin karnında uyuya kaldığım o dokuz ayın son gecesi ve işte demir parmaklıkların ardında geçen çocukluk misali...

Çoğuldum.

Ç/ağladım.

Tekildim tek elden verdiğim yeminlerim.

İçimde saklı sarkıtların Külkedisi.

Aşkın demir leydisi.

Hazanın tekil bestesi

Ben Eylül idim.

Arzı endam edecek Ekimin güftesi.

Harcâlem idi seyrüseferinde olduğum iklim.

Kabuk değiştirdim sonra:

Önce evlat şimdilerde annemin annesi.
Seyyah idi tok sesi zaferin.
Sür-git heyelan ve hezeyan içimin taşlı yolları...
Ardışık sayıların kümülatif doğası ve permütasyonu geçen yılların.
İhtimaller zincirinde s/onsuzdum önce.
İhmaller neticesinde annemin defalarca ölümden döndüğü ve de:
En haşmetli renk idim elbette beyazın hâkimiyeti.
Ve soluk teninde gecenin, mehtabı mühürlediğim akabinde Yıldız kimliğimle yeniden külümden doğduğum.
Mahzun bir gül idim ne melankolik ne çılgın ne de derdest yüreğim saklı o çağlayan aşkın hızması ruhumda saklı ve ellerinde annemin beni doğuran ve defalarca ölüp de yeniden ve yeniden doğmama vesile o kutsal kadın...
Hazzımdı sevgi madem.
Matemi def ettim hanemden.
Hüzündü mademki yorgun ruhumun külliyesi ve her şeye rağmen mutlu olmayı becerdiğim...
Aldığım her nefesi anneme hibe ettim ve onun alamadığı nefesi içimde büyüttüm ve soludum annemin yerine yetmedi soldum defalarca ve harmanladığım duyguları ihbar ettim Yaratana.
Tümünden gelendim.
Tümevarım.
Tekil hüviyetim ve içimdeki gökkuşağını sardım belime ve boynumda uçuşan eşarp. Esvabım pembe kunduram ise kum dolan tıpkı bir zamanların şarkısı iken şakıyan yüreğimde: kunduruma kum doldu. Kibar bir reverans ile uzattım elimi cihana ve kabul eylediler.
Aşkın karekökünde özlem büyüttüm bilmem kaçınıcı kuvvetinde içimdeki çocuğu sakladım belki de sondan bir önce ölüp sona vardığımda yeniden doğmanın mucizesiyle şerh düştüm defalarca olup bitene.
Yoğun bakım ünitesinde yatan onlarca hasta ve ben her ziyaret saatinde ve gününde benim gibi bekleyenlerin sayısının azaldığını gördükçe nüksetti korkum ama eskisi gibi karamsa değildim ve içimdeki o rahatlık ve ferah kılındığım Rabbimce.
Ummanlardan da engindim ben annemin annesi...
Ve bir bir boşalan yataklar: ümidimi kaybetmeye ise hiç mi hiç yoktu niyetim.
Son değil yeni başlangıçlar diledim Rabbimden öldürmeyen Allah'tı mademki içimdeki umudu besleyen...
Iskartaya çıkan dünlerin ise artık gözümde en ufak değeri yoktu ve sebepsiz yitenlerin de...
Ne de olsa yatıya kalandı umut ve ellerimle beslediğim annem.
Aşkta benim ümmetim şiarım yine aşk ve şivem ve lehçen ne de olsa İstanbul kızıydım ve vatan aşkıma eşlik eden her bölge her şehir:
Yeditepe'nin rüzgârı ama üşütmeyen.
Aşkın başşehri İstanbul, yüreğimden ve gözümün önünden hiç gitmeyen.
Bir düş.

Bir düşünüş değil ama.

Gerçekler ise zıpkın gibi ve başım dik ruhum rahat pişekar duyguların yellere karıştığı sevginin ise ellere...

Elimde eli annemin ve şükür duygum hep dilimde renklerin mucidi iken de doğanın cilvesi ne de olsa ben annemin kızıydım şimdilerde ise annemin annesi...